

Drukkoljunk-e Friedrich Merznek?

2025 április 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A FÖLD ÁRNYAS OLDALA — A migráció lesz a következ? évek egyik sorsdönt? kérdése Németországban.

Miután a keresztény uniópártok tet? alá hozták a szociáldemokratákkal a nagykoalíciós szerz?dést, már csak néhány formaság választja el Friedrich Merzet attól, hogy május elején Németország következ? kancellárja legyen.

Az idén hetvenéves, kereszténydemokrata politikus – Helmut Kohl óta az első katolikus német kormányfő – pályája húsz évvel ezelőtt komoly törést szenvedett. A volt Bundestag-frakcióvezető Merz Angela Merkel elretörésével szorult a háttérbe, hogy tehetségét aztán a magánszektorban kamatoztassa (szó szerint is.)

A német nagypolitika hosszú évek óta szenved már, hogy Merkel tizenhat éven át tartó kancellársága az olyan középszerű figuráknak biztosított csak helyet, akiknek legfeljebb az árnyékuk volt kiemelkedő. A kereszténydemokrata CDU olyanokkal kísérletezett, mint a Merkel-epigon Annegret Kramp-Karrenbauer vagy a viccnek is rossz 2021-es kancellárjelöltjük, Armin Laschet.

Végül az „országos megoldás” 2021-ben Olaf Scholz, Merkel volt hamuszürke SPD-s helyettese lett, aki bő három éven mosolyogta végig nemcsak Németországnak, de egész Európának is sok kárt okozó szociáldemokrata-zöld-liberális koalícióját.

Ennek szerencsére vége. De örülhetünk-e mi Merznek?

Nem könnyű kérdés, mégpedig több okból sem.

Merkel ismert és e hasábokon is sokat emlegetett balfordulata után Merz a CDU-n belül konzervatív alternatíva maradt, majd a párt konzervatív platformja, az Értékek Uniója sokáig hiába sürgette a pártelnökké választását. De amikor pedig ez végül megtörtént, Merz nem igazolta a várakozásokat, mai helyzete a 2025 februári választási győzelme dacára még a saját pártján belül sem könnyű. Nyilvánvaló, hogy a szocdemekkel együtt kormányozva jobboldali fordulatáról nem is beszélhetünk.

Merz Ursula von der Leyen európai bizottsági elnök párttársa, Manfred Weber néppárti vezető pedig a CDU szoros szövetségese, a bajor CSU politikusa. Miközben a Zöldeknek, Európa legelborultabb pártjának a berlini kormányból való kikerülésével számíthatunk talán az eddiginél jobb magyar–német kapcsolatokra, kérdés, milyen taktikát választ a CDU-s kancellár (és szintén kereszténydemokrata külügyminisztere) a 2026-os magyar választási kampány előtt, miközben Magyar Péter és tiszás párttársai a CDU/CSU-val működnek együtt Brüsszelben?

Nemcsak Merz sorsát, hanem a magyar gazdaságot, az autóipart, a beszállítókat is érinti a kérdés: stabilizálni tudja-e az új kormány a gyengélkedő német gazdaságot?

De nézzünk most csak egyetlen szakpolitikai kérdést, az egyik legfontosabbat, a migrációt, mert ez hosszú távon is érinti Európa jövőjét.

A következő évek dönthetik el, hogy csupán filológiai különbség, utóbb majd jelentéktelennek bizonyuló hangsúlyváltás van-e a Scholz, illetve a Merz vezette kabinetek koalíciós szerződése között, avagy a következő szöveghelyek érdemi, a kijózanodás jeleit mutató változásokhoz vezetnek el a német bevándorláspolitikában.

Scholzék „jelzőlámpa-koalíciójának” [2021-es szerződésében](#) a pártok még így fogalmaztak:

Összeköt bennünket, hogy Németországot sokszínű bevándorlótársadalomnak értjük.

A bevándorlásellenes Alternatíva Németországért (AfD) jelentős elretörését eredményező mostani Bundestag-választások után létrejött nagykoalíció pedig [ebben állapodott meg](#):

Bevándorlásbarát ország akarunk maradni, és vonzóvá akarjuk tenni a munkaerőpiacunkon a képzett (munkaerő) bevándorlás(á)t. Németország ezáltal egy más, következetesebb irányt követ a migrációs politikában. A szociális rendszerbe való bevándorlásra ösztönzést világosan vissza kell szorítani.

Ezt csak úgy lehet érteni, hogy innentől kezdve Németország mondja meg, milyen külföldiekre van szüksége, nem pedig a külföldiek, hogy milyen Németországra. (Az európai uniós munkavállalók, köztük a magyarok, ebben az értelemben nem számítanak külföldinek. Ők szabadon letelepedhetnek, ha el tudnak helyezkedni a munkaerőpiacon.)

Németország 84 millió lakójából ma mintegy 25 millióan bevándorló-háttérűek (legalább az egyik szülőjük részéről), 15 millióan az utóbbiak közül pedig külföldiek. A muszlimok számát 5-6 millióra teszik.

Sok múlik majd azon, hogy Merz vezetésével:

Érvényt tudnak-e valóban szerezni az elutasított menedékkérők kiutasításának?

Az eddiginél jobban integrálni tudják-e a már letelepedett muszlimokat, csökkentve a terrortámadások és más bűncselekmények számát?

Lehet-e számítani a letelepedettek asszimilációjára, vagyis arra, hogy az érkezőknek alkalmazkodniuk kell a németek „domináns kultúrájához”, a Leitkulturhoz? (A fogalmat az ezredfordulón éppen Merz vetette be, nem kis vihart keltve.)

Lesz-e világos politika arra, hogy mi legyen az olyan, tömegével befogadott menekültekkel, akiknek származási országában helyreáll a rend, így nincs már mi elől menekülniük? Ez potenciálisan Szíriát és Ukrajnát is érintheti majd; Németországban jelenleg mintegy egy-egymillió szíriai, illetve ukrán állampolgár él. Mi történik, ha vagy az ő képzettségük, a munkavállalásra való hajlandóságuk, vagy pedig a német gazdaság helyzete nem teszi lehetővé, hogy eltartsák magukat és családjukat?

Ezek most még kérdések.

De a fősodorbeli német politikának tudnia kell – és a józanabb része tudja is –, hogy az AfD a nyomukban van. A jobboldali bevándorlásellenes párt az idei választásokon már több mint tízmillió szavazott kapott, megkétszerezte és húsz százalék fölé növelte a támogatottságát a 2021-es szavazáshoz képest.

Márpedig az AfD februári választási programja az új koalíciós szerződésnél keményebben fogalmaz:

Egy olyan egzisztenciális kérdésben, mint a bevándorlás, saját szabad elhatározásunk alapján, nemzeti szinten kell döntenünk. Ez azt jelenti, hogy egyedül Németország dönti el, ki jöhet Németországba. A határellenőrzést és az ehhez kapcsolódó visszautasításokat a szuverén államok magától értetődő jogának kell tekinteni. Az AfD az eddigi migrációs politika világos visszafordítását fogja bevezetni.

(Ugyanakkor ők is megerősítik: ez nem érinti az uniós állampolgárok szabad mozgáshoz való jogát.)

Összességében: Merz papírforma szerint nem a „mi emberünk”, de még az lehet belőle, ha a magyar kormány szempontjait tiszteletben tartva áll hozzá kapcsolatainkhoz, távol tartja magát a jövő évi magyar választási kampánytól, és az európai (közte a magyar) érdekeknek megfelelő eredményeket ér el a gazdaság fellendítésében és az unión kívülről való migráció visszaszorításában.

Szűcs László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

